BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT
Full Dominical
ANY XXII ■ NÚM. 8 | 23 de febrer de 2025 | www.bisbatsantfeliu.cat

RESSÒ DE LA PARAULA

El foc vocacional

Fa uns quinze dies que va tenir lloc a Madrid el Congrés de Vocacions organitzat per la CEE. Va ser un gran goig compartir un cap de setmana amb gairebé 3.000 participants i sobretot amb l'Equip diocesà compost per 22 persones, que representen les diferents vocacions per a la missió que vivim en la nostra Església diocesana. Va ser un cap de setmana per a recordar la importància de passar del jo i el tu al nosaltres, el nosaltres de la família, del presbiteri, de la congregació, del moviment, al nosaltres de l'Església que sempre és una Església particular, una diòcesi en comunió amb la resta de la diòcesi sota la guia del bisbe de Roma.

Vam sentir que les comunitats de la nostra diòcesi vau venir amb nosaltres i que hi anàvem també en el vostre nom. En cada diòcesi es concreta i desplega la catolicitat de l'Església. Hem recordat la importància de tornar a la font de la identitat que ens uneix, el baptisme, on tot comença. I sobretot hem coincidit a afirmar que la primera vocació comuna a tots els batejats és la vocació a la vida, al servei de la vida i al servei de Déu i del seu Poble en la diversitat de ministeris i carismes. Vam veure l'inseparable nexe que hi ha entre vocació i missió, entre Església missionera i Església vocacional. Durant el Congrés vam viure molta comunió, vam compartir i aprendre. Continuarem compartint amb la diòcesi allò que hem après. Ara toca fer

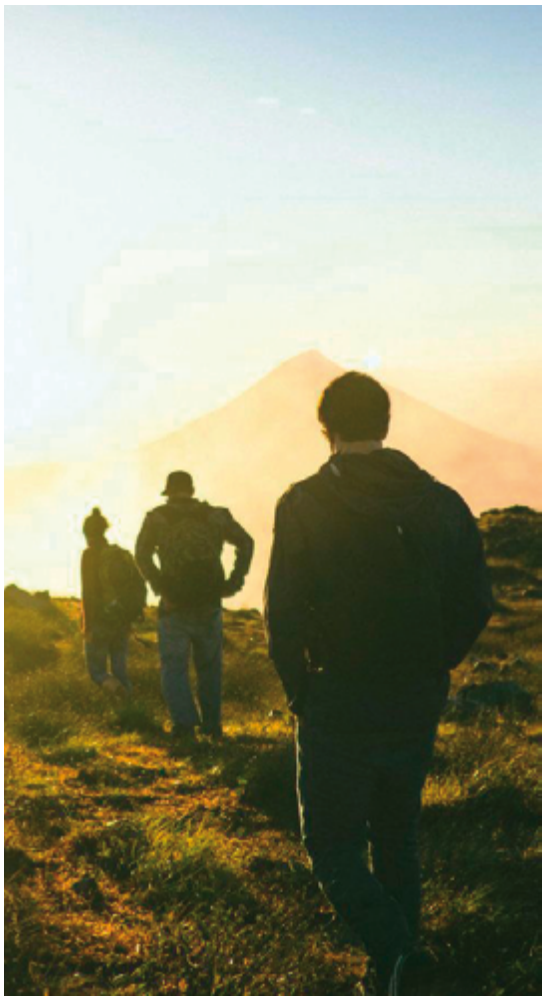

costat a l'Equip diocesà de pastoral vocacional, perquè puguin aterrar en propostes concretes allò que abans, durant i després del Congrés ells i elles anaven treballant. En un dels tallers ens van evocar la imatge de Déu que somia i proposa un projecte de vida per a cada persona. Penso en la imatge d'*Actes* 2,17, com a diòcesi que es projecta amb esperança, volem animar els joves a somiar tenir visió de futur, que somiïn, i els nostres ancians, a profetitzar.

Déu vulgui que siguem capaços d'anar fent passos, sense pressa, però sense pausa, per a assentar en la nostra Església la cultura vocacional. Estem imaginant tres possibilitats concretes que encara no toca revelar per una raó. Durant una estona de pregària, en silenci davant el sagrari el diumenge al matí, em vaig adonar que estava contant a Déu les meves preocupacions i prioritats; però, que no estava deixant espai per a escoltar les seves, allò que Déu em volgués contar. Per això, necessitem ara un temps de treball i oració, per a escoltar la veu de Déu que acompanya el seu poble i ens ajudarà a néixer de nou en l'Esperit, il·luminant nous camins per a transmetre el foc vocacional.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Filla meva, fill meu, t'espero

Des que el papa Francesc va decidir convertir-nos en Pelegrins d'Esperança, amb la convocatòria del Jubileu 2025, la paraula esperança s'ha convertit en una autèntica crossa que serveix per fer-la entrar, com una falca, en qualsevol missatge que es vol transmetre durant aquest any jubilar.

Ens omplim la boca d'un mot que en llatí queda molt restringit, a part de ser breu: *spes*. Sembla que provenia de l'indoeuropeu amb el significat de prosperitat. Sempre projectat cap al futur, en allò que haurà de venir com a esdevenidor.

Ja abans de convertir-la en lema, esperança era una de les paraules més fetes malbé del nostre vocabulari, tot i ser una de les tres virtuts teologals. Hem estat fent-la servir com a actitud d'aquell que no té una cosa i l'espera. Quan la fem servir en plural, esperances, la podem entendre com els desigs, els anhels, les il·lusions, els projectes i moltes altres esperances més o menys transcendents. Però tergiversem el seu significat perquè ens l'apliquem a nosaltres, com si fóssim nosaltres els que esperem. Fins i tot esperem que l'esperança ens la guanyem o bé que la mantinguem.

Avui us proposo d'entendre-la com l'acció primordial i essencial que està disposat a fer Déu amb cadascú de nosaltres: esperar-nos.

És Déu que té una Esperança per a nosaltres i ens la presenta en el Crist, com l'objecte fonamental de la nostra fe. Déu mateix, el Pare, la Mare, que estima els seus fills anhela de tenir-nos amb Ell.

És Déu mateix que es presta a ser trobat per nosaltres i la més profunda Esperança ha de néixer en nosaltres en sentir una expectativa viva i confiada de trobar Déu.

Déu ens vol amb Ell i nosaltres volem anar cap a Ell. Per això, entenc, que d'Esperança, amb majúscula, només n'hi ha una. Amb la virtut de l'Esperança en el nostre cor estarem el més a prop possible de Déu.

Experimentar en primera persona que Déu m'espera és la mostra més directa que m'estima. Per això obtenir l'Esperança promesa passa a ser l'esperança que hem de mantenir amb més anhel en el nostre camí de fe: creure i confiar que Déu m'espera.

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

El fuego vocacional

Hace unos quince días que tuvo lugar en Madrid el Congreso de Vocaciones organizado por la CEE. Fue una gozada compartir un fin de semana con casi 3.000 participantes y, sobre todo, con el Equipo diocesano compuesto por 22 personas que representan las diferentes vocaciones para la misión que vivimos en nuestra Iglesia diocesana. Fue un fin de semana para recordar la importancia de pasar del yo y el tú al nosotros, del nosotros de la familia, del presbiterio, de la congregación, del movimiento, al nosotros de la Iglesia que siempre es una Iglesia particular, una diócesis en comunión con el resto de diócesis bajo la guía del obispo de Roma.

Sentimos que las comunidades de nuestra diócesis vinisteis con nosotros y que íbamos también en vuestro nombre. En cada diócesis se concreta y despliega la catolicidad de la Iglesia. Hemos recordado la importancia de volver a la fuente de la identidad que nos une: el bautismo, donde todo comienza. Y sobre todo hemos coincidido en afirmar que la primera vocación común a todos los bautizados es la vocación a la vida, al servicio de la vida y al servicio de Dios y de su Pueblo en la diversidad de ministerios y carismas. Vimos el inseparable nexo que hay entre vocación y misión, entre Iglesia misionera e Iglesia vocacional. Durante el Congreso vivimos mucha comunión, hemos compartido y aprendido. Seguiremos compartiendo con la diócesis lo aprendido. Ahora toca apoyar al Equipo diocesano de pastoral vocacional para que puedan aterrizar en propuestas concretas lo que antes, durante y después del Congreso, ellos y ellas venían trabajando. En uno de los talleres nos evocaron la imagen de Dios que sueña y propone un proyecto de vida para cada persona. Pienso en la imagen de *Hechos* 2,17 como diócesis que se proyecta con esperanza, queremos animar a los jóvenes a soñar tener visión de futuro, a que sueñen, y a nuestros ancianos, a profetizar.

Dios quiera que seamos capaces de ir dando pasos, sin prisa, pero sin pausa, para asentar en nuestra Iglesia la cultura vocacional. Estamos barruntando tres posibilidades concretas que todavía no toca desvelar por una razón. Durante un rato de oración en silencio ante el sagrario el domingo en la mañana, caí en la cuenta de que estaba contando a Dios mis preocupaciones y prioridades; pero que no estaba dejando espacio para escuchar las suyas, lo que Dios me quisiera contar. Por eso necesitamos ahora un tiempo de trabajo y oración para que escuchemos la voz de Dios que acompaña a Su pueblo y nos ayudará a nacer de nuevo en el Espíritu, alumbrando nuevos caminos para transmitir el fuego vocacional.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Festa de l'Esperit en

Més de 3.000 persones s'apleguen a Madrid per impulsar una nova cultura vocacional de l'Església que peregrina a Espanya.

Som missió. Aquest va ser el missatge central de Congrés Nacional de Vocacions, celebrat a Madrid del 7 al 9 de febrer amb el lema «Per a qui soc?». Vint-i-dos representants de la diòcesi de Sant Feliu, amb el bisbe Xabier al capdavant, van poder gaudir de tres dies intensos de comunió i goig compartits, tot renovant la crida a ser Església vocacionalment missionera. Ponències, tallers, concerts, litúrgia... l'Assemblea cridats per a la Missió es va convertir en una gran festa de l'Esperit, una nova Pentecosta, que convidava tothom a fer-se la pregunta «Per a qui soc?» i a descobrir que la plenitud real es troba en el lliurament a Déu i als altres.

> «L'home no pot trobar la seva plenitud si no és en el lliurament sincer d'ell mateix als altres» (*Gaudium et spes*, 24)

«El Congrés ha revelat amb força que la vocació no és només una qüestió personal —afirma Anna Moya, verge consagrada de la nostra diòcesi—, sinó el batec profund de l'Església, el lloc on la crida de Déu esdevé missió i servei». En el fons, continua dient, «tota vocació neix d'una trobada: un diàleg de llibertat entre Déu i l'ésser humà, que només es comprèn plenament quan es viu en lliurament als altres». Per això l'Església no pot parlar de vocació sense parlar de discerniment, ni de discerniment sense acompanyament, ni d'acompanyament sense una atenció real als exclosos, als pobres, als qui busquen sentit: «Només una cultura vocacional arrelada en l'Evangeli pot transformar el món».

Segons l'Anna, membre de la parròquia Mare de Déu de Montserrat de Sant Boi i professora de Religió, «aquest Congrés ha estat una crida a recuperar l'essencial: fer del discerniment una prioritat, de l'acompanyament un servei eclesial estable, i de la missió una conseqüència inevitable de tota vocació».

La vintena de representants de la diòcesi de Sant Feliu al Congrés, entre els quals hi havia famílies, religiosos, preveres i diaques, han pogut viure «una experiència fantàstica d'Església», assegura el bisbe Xabier, «de passar del jo al nosaltres, tot caminant junts». Dies intensos de reflexió, pregària i celebració, de fe i de vida compartides, amb el desig comú de revifar la flama vocacional i estendre-la arreu. «El Congrés real comença ara —adverteix el bisbe Xabier—. Caldrà aterrar tot el que hem viscut i el que hem après». «La missió ara —ens recorda també l'Anna Moya— és tornar i treballar perquè cada persona pugui escoltar la crida, discernir-la en llibertat i viure-la amb plenitud». Això implicarà consolidar espais d'acompanyament espiritual profund, itineraris de discerniment seriosos i una pastoral vocacional que no sigui només per als qui s'hi senten cridats, sinó per a tota l'Església com a comunitat de cridats i enviats. «Aquest Congrés —acaba reconeixent— ha estat una sacsejada i una invitació: o fem de l'Església una llar on la vocació es pugui descobrir, acollir i oferir, o no serem el que estem cridats a ser».

La ponència final del Congrés, elaborada a partir de totes les aportacions prèvies dels participants en diàleg amb les seves respectives diòcesis, insistia en el fet que l'Església és un Poble de Déu obert de bat a bat a la missió: «Una Església vocacional és una Església missionera i una Església missionera és una Església vocacional». Som missió. Per això la vocació és participació en l'obra creadora de Déu, i els carismes i ministeris esdevenen dons per renovar i edificar l'Església.

L'Assemblea de cridats per a la Missió es va clourre amb una solemne i festiva celebració eucarística, presidida per Mons. Luis Argüello, president de la Conferència Episcopal Espanyola. L'arquebisbe de Valladolid va instar tota l'Església a anar cap a la profunditat de la història, travessar les dificultats i anunciar els Regne de Déu. Això és viure en clau vocacional, oberts sempre a la missió. El Congrés es va tancar amb el convenciment que cal fomentar una cultura vocacional dins de l'Església, on cada membre, sigui laic, prevere o consagrat, contribueixi al bé comú. El primer és viure «joiosament la pròpia vocació, sigui quina sigui, i fomentar una cultura vocacional que valori i doni suport a totes les formes de vida cristiana que pugui escollir una persona dins de la seva comunitat».

el Congrés de Vocacions

¿PARA QUIÉN SOY?

Gna. Montse Unterlöhner, del monestir de Sant Benet

«Hem gaudit d'una Església viva, activa, diversa i en celebració... amb gent jove i compromesa que té ganes de comunicar la seva fe i despertar en els altres la joia de viure en clau vocacional la pròpia vida. Hem conegut el testimoni de persones en camí, obertes a discernir quina és la voluntat de Déu per a elles. Ha estat un regal i una bona dosi d'energia positiva! Viure amb sentit vocacional té molt de sentit!»

José Cortés, membre de la delegació d'Apostolat Seglar

«La vocació és el cor de la meva identitat, és el que dona contingut a la meva vida. Aquesta afirmació del Congrés m'ha fet reviure el do de la fe. La gràcia de ser missió, que malgrat les debilitats, cadascun de nosaltres, tots, com a cristians batejats, som missió. I ho som per als altres. Agraeixo haver pogut assistir al Congrés. Agraeixo la meva vocació de laic compromès i crec en aquesta Església missionera.»

Mn. Josep Sellarés, delegat episcopal de Joventut

«La participació en aquesta trobada ha estat una experiència de comunió amb altres persones de la nostra diòcesi i de la resta d'Esglésies particulars que pelegrinen a Espanya, tant amb religiosos, com amb laics que viuen la fe en les respectives comunitats tot desenvolupant algun servei concret. En l'any jubilar de l'esperança, crec que aquest Congrés de Vocacions serà l'empenta per esdevenir comunitats de cridats pel Senyor a la missió.»

Magda Bordas, professora de Religió

«El Congrés ha estat un impuls engrescador per anar construint una pastoral vocacional en comunió i en esperança. L'he viscut amb alegria acompanyada per un grup molt il·lusionat a caminar junts. Per això renovo el meu Sí als plans del Senyor. Ell m'ha cridat, m'estima... Treballem plegats per fer créixer tot el que és la persona a la llum de Déu sense oblidar que totes les vocacions són precioses i necessàries.»

Laia Garrós, de Vilafranca del Penedès

«El Senyor crida, sempre crida. Ser cridat és viure, i viure és ser cridat. El Congrés, si el mirem amb els ulls de la fe i des de la comunió, és un avís a una Església que a vegades es tanca en categories rígides i pròpies del món perquè recordi que l'Esperit bufa cap a on vol, i que ella s'ha d'esforçar a ser dòcil al seu alè de vida i ser una eina perquè els germans puguin seguir la voluntat de Déu.»

Missatge del papa Francesc

També el Sant Pare es va voler unir al Congrés de Vocacions a través d'un missatge llegit en la sessió inaugural per Mons. Bernadito Auza, nunci apostòlic a Espanya, en el qual agraïa tot el que es fa a favor de la cultura vocacional. El papa Francesc va insistir en la pregunta essencial llançada en l'exhortació postsinodal *Christus vivit*: «Per a qui soc?». «Ets per a Déu, sens dubte —va recordar—. Però Ell va voler que siguis també per als altres i va posar en tu moltes qualitats, inclinacions, dons i carismes que no són per a tu, sinó per als altres». Per això, tot evocant la paràbola del jove ric, va afirmar que «tots som administradors dels dons de gràcia i de naturalesa que el Senyor ens ha regalat, i els nostres talents, no són per posar-los al banc i treure'n l'interès, sinó que els nostres béns són per vendre'ls, de forma que el fruit arribi als altres». Un bon exemple d'aquesta crida ha estat la reacció de tanta gent davant dels efectes devastadors del temporal de la Dana a València: «Quants testimonis de coratge, de solidaritat, de veure que en aquest context, el que tinc, el que soc, té un propòsit concret: els altres».

El Sant Pare va animar a construir una cultura vocacional basada en la pregària, l'escolta i l'obertura a Déu. Perquè, segons el Papa, la vocació no és simplement un camí personal, sinó una missió compartida que neix de l'Esperit Sant. «Demanem, germans, en aquest Congrés, una mirada capaç de percebre la necessitat del germà, no en abstracte, sinó en el fet concret d'uns ulls que queden clavats en nosaltres com els del paralític del temple (...). En l'oficina, en la família, en l'apostolat, en el servei, porteu Déu allà on sigueu enviats, aquesta és la vostra vocació!»

AGENDA

- **225 anys del naixement de Paula Montal.** Diumenge 2 de març, a les 10 h, Eucaristia a la parròquia Santa Maria d'Olesa de Montserrat, presidida pel bisbe Xavier.
- **Ministeris de lectorat i acolitat al seminarista Juan Eusebio Brea Sánchez.** Diumenge 2 de març, a les 20 h, a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels, Eucaristia presidida pel bisbe Xabier.
- **Eucaristia sagraments d'Iniciació cristiana.** El diumenge 2 de març al Centre Penitenciari Brians 2. Presideix el bisbe Xabier.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Sir 1,1-19 / Sl 92 / Mc 9,14-29]. Sant Modest, bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i màrtir (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, verge seglar, d'Algemesí.

25. ■ **Dimarts** [Sir 2,1-13 / Sl 36 / Mc 9,30-37]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ **Dimecres** [Sir 4,12-22 / Sl 118 / Mc 9,38-40]. Sant Feliu de Llobregat: □ santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fundadora de les escolàpies (SchP). Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza.

27. ■ **Dijous** [Sir 5,1-10 / Sl 1 / Mc 9,41-50]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, verge paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. ■ **Divendres** [Sir 6,5-17 / Sl 118 / Mc 10,1-12]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.

1. ■ **Dissabte** [Sir 17,1-13 / Sl 102 / Mc 10,13-16]. Sant Rossend (Salas, 907 - Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ **Diumenge vinent,** VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27,5-8 / Sl 91 / 1Co 15,54-58 / Lc 6,39-45]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

Diumenge VII de durant l'any (C)

Lectura del primer llibre de Samuel
(1Sa 26,2.7-9.2-13.22-23)

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues.» Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?» Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà.

Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.»

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,45-49)

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc
(Lc 6,27-38)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraran. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de recabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents. Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet.»

Lectura del primer libro de Samuel
(1Sa 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquellos días, Saúl emprendió la bajada al desierto de Zif, llevando tres mil hombres escogidos de Israel, para buscar a David allí. David y Abisay llegaron de noche junto a la tropa. Saúl dormía, acostado en el cercado, con la lanza hincada en tierra a la cabecera. Abner y la tropa dormían en torno a él. Abisay dijo a David: «Dios pone al enemigo en tu mano. Déjame que lo clave de un golpe con la lanza en la tierra. No tendré que repetir». David respondió: «No acabes con él, pues ¿quién ha extendido su mano contra el ungido del Señor y ha quedado impune?». David cogió la lanza y el jarro de agua de la cabecera de Saúl, y se marcharon. Nadie los vio, ni se dio cuenta, ni se despertó.

Todos dormían, porque el Señor había hecho caer sobre ellos un sueño profundo. David cruzó al otro lado y se puso en pie sobre la cima de la montaña, lejos, manteniendo una gran distancia entre ellos, y gritó: «Aquí está la lanza del rey. Venga por ella uno de sus servidores. Y que el Señor pague a cada uno según su justicia y su fidelidad. Él te ha entregado hoy en mi poder, pero yo no he querido extender mi mano contra el ungido del Señor».

Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,45-49)

Hermanos: El primer hombre, Adán, se convirtió en ser viviente. El último Adán, en espíritu vivificante. Pero no fue primero lo espiritual, sino primero lo material y después lo espiritual. El primer hombre, que proviene de la tierra, es terrenal; el segundo hombre es del cielo. Como el hombre terrenal, así son los de la tierra; como el celestial, así son los del cielo. Y lo mismo que hemos llevado la imagen del hombre terrenal, llevaremos también la imagen del celestial.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas
(Lc 6,27-38)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «A vosotros los que me escucháis os digo: amad a vuestros enemigos, haced el bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os calumnian. Al que te pegue en una mejilla, preséntale la otra; al que te quite la capa, no le impidas que tome también la túnica. A quien te pide, dale; al que se lleve lo tuyo, no se lo reclames. Tratad a los demás como queréis que ellos os traten. Pues, si amáis sólo a los que os aman, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores aman a los que los aman. Y si hacéis bien solo a los que os hacen bien, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores hacen lo mismo. Y si prestáis a aquellos de los que esperáis cobrar, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores prestan a otros pecadores, con intención de cobrárselo. Por el contrario, amad a vuestros enemigos, haced el bien y prestad sin esperar nada; será grande vuestra recompensa y seréis hijos del Altísimo, porque él es bueno con los malvados y desagradecidos. Sed misericordiosos como vuestro Padre es misericordioso; no juzguéis, y no seréis juzgados; no condenéis, y no seréis condenados; perdonad, y seréis perdonados; dad, y se os dará: os verterán una medida generosa, colmada, remecida, rebosante, pues con la medida con que mediréis se os medirá a vosotros».

COMENTARI

«Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen...»

Avui és un d'aquells dies que el millor comentari és tornar a llegir poc a poc l'evangeli. El primer que diu Jesús és: *Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen*. Després ho tornarà a repetir: *Vosaltres heu d'estimar els enemics.* Es tracta, podríem dir, de no tenir enemics, perquè estimem tothom com a amics. *Si algú et pega en una galta, para-li l'altra*, una frase molt coneguda i mal interpretada. Jesús vol dir que no ens hi hem de tornar contra aquells que ens fan mal; que no caiguem en la llei del talió: «ull per ull, dent per dent». Demana també que siguem generosos més enllà del que ens demanin: *Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit; dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres*. I anuncia el que podem dir la regla d'or: *Feu als altres allò que voleu que ells us facin*. És tractar els altres com volem que ells ens tractin: que ens comprenguin, que ens perdonin, que siguin amables, que ens estimin, tenir pau i bona relació amb tothom, trobar alegria... Altra cosa seria el nostre món si actuéssim així! Insisteix encara Jesús: *Vosaltres heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos*: és l'amor en estat pur: estimar tothom i estimar gratuïtament. I tot això per ser fills del nostre Pare que estima tothom: *Llavors sereu fills de l'Altíssim que és bo amb el desagraïts i amb els dolents*. Sempre el punt de referència és la forma d'actuar de Déu: *Sigueu compassius com ho és el vostre Pare*. I ens diu Jesús que Déu actuarà com actuem nosaltres, quan judiquem, quan condemnem, quan absolem... I acaba dient: *Doneu i Déu us donarà*. La primera lectura ens presenta un exemple d'amor als enemics. David perdona el rei Saül que havia sortit a matar-lo i ell que podia llevar-li la vida, afirma: *El Senyor t'havia posat avui a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor*. David ens dona un exemple d'amor als enemics, de posar l'altra galta. Ser fills de Déu vol dir actuar com diu Jesús.

Mn. Jaume Pedrós

Edició: Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació, c/ Armenteres 35, 08980 Sant Feliu de Llobregat; Tel. 936 327 630; Fax 936 327 631
A/e: premsa@bisbatsantfeliu.cat - Web: www.bisbatsantfeliu.cat - Dip. legal B. 3028-1958 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.